

BILETY

(Tickets)

REŻYSERIA

**ERMANNIO OLMI, ABBAS KIAROSTAMI,
KEN LOACH**

W KINACH OD 23 CZERWCA 2006

DYSTRYBUCJA W POLSCE

ul. Zamenhofa 1, 00-153 Warszawa

tel.: (+4822) 536 92 00, fax: (+4822) 635 20 01

e-mail: gutekfilm@gutekfilm.pl <http://www.gutekfilm.pl>

BILETY

reżyseria

Ermanno Olmi
Abbas Kiarostami
Ken Loach

scenariusz

Ermanno Olmi
Abbas Kiarostami
Paul Laverty

zdjęcia

Fabio Olmi
Mahmoud Kalari
Chris Menges

muzyka

George Fenton

montaż

Giovanni Hiberna
Babak Karimi
Jonathan Morris

dźwięk

Francesco Liotard
Maricetta Lombardo
Ray Beckett

scenografia

Alessandro Vannucci

kostiumy

Maurizio Basile

występują

Carlo Delle Piane	profesor
Valeria Bruni Tedeschi	asystentka
Silvana De Santis	kobieta
Filippo Trojano	Filippo
Martin Compston	Jamesy
William Ruane	Frank

Albańska rodzina

Blerta Cahani	dziewczynka
Klajdi Qorraj	chłopiec
Aishe Gjyriqi	matka
Sanie Dedia	babka
Klejidi Salaj	dziecko
Edmond Budina	ojciec

Danilo Nigrelli	człowiek z telefonem
Carolina Benvenga	dziewczyna
Marta Mangiucca	druga dziewczyna
Irene Bufo	dziewczyna w czerwieni
Roberto Nobile, Mauro Pirovano	kontrolerzy

producenci

Carlo Cresto-Dina
Babak Karimi
Domenico Procacci
Rebecca O'Brien

kierownicy produkcji
Valeria Licurgo

film wyprodukowany przez
Fandango
Sixteen Films

Włochy / Wlk. Brytania
rok produkcji: 2005
czas trwania: 115 minut
kolor – Dolby Digital – 1: 1,85

Bilety były jedną z największych atrakcji festiwalu filmowych ubiegłego roku. Trzy wielkie osobowości światowego kina - Włoch Olmi, Brytyjczyk Loach oraz Irańczyk Kiarostami zrealizowali wspólnie film. Słynni reżyserzy połączyli siły, by stworzyć trzy splecione ze sobą historie rozgrywające się podczas podróży z Europy Centralnej do Rzymu. Ich bohaterowie, połączeni przez los, snują opowieść o miłości, przypadku i poświęceniu.

W *Biletach* akcja toczy się w pociągu Intercity jadącym z Niemiec do Rzymu. Śledzimy trzy różne historie rozgrywające się w czasie tej podróży i bohaterów, których losy przeplatają się na ciasnych korytarzach. Mimo zderzenia temperamentów tak różnych twórców powstał film zaskakująco spójny, interesujący i bardzo zabawny. Mówi wiele nie tylko o nas, jako o mieszkańcach Europy, ale i o samej kondycji starego kontynentu, który nieustannie się zmienia.

Pierwsza opowieść, której autorem jest Olmi, dotyczy niemłodego już profesora, który, zafascynowany poznaną tuż przed wyjazdem kobietą, podczas podróży oddaje się fantazjom i marzeniom na jej temat. Jego romantyczne wizje zostają brutalnie zderzone z niemal groteskowym oddziałem wojskowym, jadącym w tym samym wagonie. Część zrealizowana przez Kiarostamiego to historia Fillippo, młodego mężczyzny towarzyszącego nieznośnej i zaborczej kobiecie. Bohaterami trzeciej opowieści, autorstwa Kena Loacha, są trzej sympatyczni Szkoci, kibice Celtic Glasgow, jadący do Rzymu na mecz ukochanej drużyny. W trakcie podróży będą musieli stanąć przed wyborem, który dla jednego z nich może skończyć się więzieniem.

Podróż pociągiem staje się początkiem zmian dla całej grupy ludzi. To film o uprzywilejowaniu, różnicach między ludźmi oraz o prawdziwej wartości pojedynczego biletu.

HISTORIA POWSTANIA FILMU

Koncepcja

Koncepcja tego filmu jest zarazem prosta i porywająca: trzech reżyserów o międzynarodowej renomie wspólnie staje za sterem tego samego filmu. *Bilety* od samego początku miał być nie filmem epizodycznym, lecz spójną całością.

Jak to się wszystko zaczęło?

Zaczęło się od rozmowy pomiędzy reżyserem Abbasem Kiarostamim a producentami Carlo Cresto-Diną i Babakiem Karumi. Kiarostami rzucił pomysł trylogii pełnometrażowych filmów dokumentalnych, nakręconych przez trzech różnych reżyserów. Poproszony o wskazanie twórców, z którymi chciałby współpracować, natychmiast wymienił Ermanno Olmiego i Kena Loacha. Do obydwu mistrzów przesłano faks, na który odpowiedzieli w niemalże identyczny sposób: „Wchodzę w to! W trójkę możemy stworzyć coś wspaniałego.”

Dlaczego pojedynczy film?

Podczas pierwszego spotkania Abbasa Kiarostamiego, Ermanno Olmiego i Kena Loacha (nigdy wcześniej nie mieli okazji się poznać) natychmiast stało się jasne, że znają wzajemnie swoje filmy na pamięć. Oczywiście zaczęli rozmawiać o wspólnej pracy, a gdy Ermanno Olmi wpadł na pomysł cudownej, prostej historii osadzonej w pociągu, Loach i Kiarostami zaproponowali, by zamiast trylogii nakręcić wspólnie jeden film. W tym momencie porzucono pomysł trylogii pełnometrażowych dokumentów na rzecz pojedynczego filmu fabularnego. Od początku było jasne, że nie ma on mieć struktury epizodycznej.

Jak pisano scenariusz?

Gdy tych trzech reżyserów postanowiło wspólnie napisać i wyreżyserować ten film, zgodzili się dać sobie wzajemnie pełną swobodę z zastrzeżeniem dwóch zasad: historie powinny być w jakiś sposób połączone ze sobą i muszą być osadzone w pociągu.

Fabula powstawała partiami. Najpierw Ermanno Olmi wpadł na pomysł historii starego naukowca, potem Abbas Kiarostami przejął niektórych bohaterów Olmiego i poprowadził tę historię dalej, aż wreszcie Ken Loach wprowadził wraz ze współautorem scenariusza, pisarzem Paulem Laverty, nowych bohaterów i wątki fabuły, jednocześnie zamykając linię narracji Olmiego.

Co zobaczymy?

Film jest w całości osadzony w pociągu podróżującym z Europy Centralnej do Rzymu. Opowieści i bohaterowie przeplatają się ze sobą, niczym przygodni pasażerowie z wagonu drugiej klasy. Niektóre sekwencje są reżyserowane wspólnie przez wszystkich trzech reżyserów. Trzy historie zostały zespolone w jedno na stole montażowym.

WYWIAD Z ABBASEM KIAROSTAMIM I KENEM LOACHEM

Bilety były jednym z najbardziej wyczekiwaných filmów na ubiegłorocznym Berlinale. Trzech słynnych reżyserów (Ermanno Olmi, Abbas Kiarostami i Ken Loach) ukazało w tym filmie podróż pociągiem z Europy Centralnej do Rzymu. Każdy z reżyserów opowiada inną historię, wszystkie zaś łączy sceneria i niektórzy bohaterowie. Właściwie nie można tu mówić o trzech osobnych filmach, gdyż kolejne fragmenty nie są od siebie wyraźnie oddzielone, a w efekcie powstaje niemalże jednolita historia, w której zmienia się zaledwie rozłożenie akcentów na poszczególnych bohaterów.

Pierwsze, co przychodzi w tym przypadku na myśl, to jak trzem różnym, wizjonerskim twórcom kina udało się rozpocząć współpracę nad jednym filmem, jak wyglądało następstwo poszczególnych wątków w obrębie jego struktury. Obaj obecni z nami reżyserzy – Loach i Kiarostami – przekonywali, że każdy z nich nakręcił własny film. „Nie ma innego wyjścia, musisz trzymać się wewnętrznej logiki własnego tematu” stwierdził Loach. Kiarostami dodał, że prawdziwy dialog między nimi rozpoczął się dopiero na etapie spajania ze sobą poszczególnych części. Na użytek filmu zebrano pod jednym dachem nie tylko trzech reżyserów, lecz także trzy różne kultury i języki. W wypadku Kiarostamiego kręcenie filmu udowodniło, że „język nie jest najważniejszy, gdyż można komunikować się przy pomocy mimiki, za pośrednictwem twarzy i oczu.” Jak widać można przezwyciężyć różnice kulturowe.

Zapytany o jakąś wspólną cechę, łączącą wszystkich trzech twórców, Loach odparł: „Łączy nas to, że próbujemy sprowadzić każdą rzecz do jak najprostszej formy przekazu. Redukcja i dbanie o przejrzystość treści nie jest często spotykane we współczesnym kinie, które ma tendencje do wyolbrzymień i dramatyzmu. Wszyscy trzej mamy zamiłowanie do prostoty, przejrzystości i efektywności.”

Fakt, iż reżyserom udało się zachować jakiś stopień spójności, a jednocześnie natchnąć swoje epizody własnym, niepowtarzalnym stylem sprawia, że jest to film wyjątkowy. Tak Loach, jak i Kiarostami zauważyli, że według nich styl Olmiego różni się od tego, co oni prezentują w swej twórczości. Pomimo tego Kiarostami stwierdził, że za pomocą wspólnoty miejsca akcji i części bohaterów udało się jakoś połączyć te trzy style w jedno. Loach mówił o „wyczuleniu na interakcje międzyludzkie”, które według niego łączy wszystkie trzy części, nawet jeśli ich stylistyki się od siebie różnią. Wspominał także o paradoksalnej swobodzie wynikającej z ograniczeń narzuconych przez kręcenie filmu w pociągu: „Musisz skoncentrować się na samej esencji tego, co chcesz przekazać. Przypomina to nieco komponowanie muzyki: musisz pracować w obrębie ściśle określonych struktur.”

Nie można nie zauważyć, że film ten – zwłaszcza segment Loacha – ma podtekst polityczny. Ten wątek także pojawił się podczas dyskusji. Angielski reżyser opowiedział o geście fanów drużyny Celtics, którzy podzielili się tym, co mieli, z albańskimi uchodźcami. Porównał to do reakcji świata na apel o pomoc po niedawnej tragedii tsunami. Stwierdził, że w tamtym przypadku każdy sięgnął do swej kieszeni, gdyż było to promowane przez polityków i media, podczas gdy nikt nie zrobił czegoś podobnego w odniesieniu do ludzi zabitych w Iraku.

Trzy style połączone w obrębie mikrokosmosu pociągu. Pomimo różnic, coś wydaje się jednoczyć te trzy wizje.

Rozmawiał Zsolt Gynege

GŁOSY PRASY

Istotnie jest w tych trzech historiach coś niezwykłego – akcent położono raczej na psychologię bohaterów, niż krytykę społeczną, zaś ich obserwacja przebiega najlepiej, gdy nikt nie próbuje ci mówić, co masz myśleć. Wbrew oczywistym w wypadku podobnych projektów tendencji, film skupia się nie na stylu, lecz treści – to, czego nie wypowiedziano jest równie – jeśli nie bardziej – interesujące niż to, co przedstawiono nam na ekranie. W efekcie otrzymujemy film uczciwy, a jednocześnie zabawny, głęboki i radosny. (...). Na tle przeszywającego, psychologicznego, herzogowskiego animalizmu Kiarostamiego wielowarstwowy, tętniący emocjami i przeszycony namietnymi, nostalgicznymi wspominkami segment Olmiego wygląda niczym późny Bunuel.

Sandro Matosevic, „Stylus Magazine”

To przyjemny, wnikliwy film, który rzadko zbacza z wyznaczonego toru. Rzeczą, która spaja wszystkie trzy epizody i nadaje filmowi odpowiedni wydźwięk, jest jego tytuł. Nie „Współpasażerowie”, czy „Pociągowi maruderzy”, lecz właśnie Bilety. Ta metafora uprzywilejowania i ostrych dysproporcji społecznych towarzyszy nam od początku do końca.

Sprytna asystentka z epizodu Olmiego kupiła profesorowi dwa bilety, które mają zapewnić mu dodatkową przestrzeń i wygodę. To stawia go w opozycji do bezsilnej albańskiej rodziny, która tkwi przez całą noc w przejściu, bez pożywienia i miejsca do siedzenia. Wdowa po generale w segmencie Kiarostamiego uważa, że należy jej się podróż pierwszą klasą, choć ma bilet na miejsce w gorszym wagonie. Jednak uporczywie trzymając się swej godności przekonuje konduktora, by obdarzył ją żądanym przywilejem. W epizodzie Loacha bilet jest sprawą życia i śmierci – ocalenia pracy, ratunku od więzienia, oddalenia groźby deportacji, lub po prostu zostawienia w spokoju.

Philip French, „The Observer”

Romantyczne fantazje, komiczne starcia, trudne dylematy – wszystko to znajdziesz w Biletach, tryptyku autorstwa czołowych twórców kina niezależnego. Film rusza ze stacji powoli, przetaczając się przez studium nad marzeniami autorstwa Ermanno Olmiego, by przyspieszyć na odcinku swobodnej, żywej opowieści Abbasa Kiarostamiego o młodym mężczyźnie i wdowie po generale. Wreszcie na koniec dostajemy bilet pierwszej klasy, bo za sterami zasiada Ken Loach, snując przy pomocy gwiazd Sweet Sixteen żywiołowy moralitet.

Matthew Leyland, BBC

SYLWETKI TWÓRCÓW

Ermanno Olmi

Ur. w 1931 roku w Bergamo, syn pochodzących ze wsi robotników. Po II wojnie światowej zaczął pracować jako urzędnik w zakładach elektrycznych EdisonVolta. Istniała tam sponsorowana przez firmę grupa, realizująca projekty teatralne i filmowe. Olmi dołączył do niej, a po jakimś czasie został jej szefem i przez ponad 7 lat (1953-1961), zrealizował ponad 30 dokumentów, głównie instruktażowych, reklamowych i oświatowych.

Ważny dla kariery Ermanno Olmiego był pierwszy pełnometrażowy film *Il tempo si è fermato* (1958) – kronika przyjaźni starszego strażnika nocnego i jego młodego pomocnika. Jego powodzenie utwierdziło reżysera w wyborze życiowej drogi. W 1961 r. założył w Mediolanie niezależną firmę produkcyjną i zrealizował swój pierwszy film fabularny, oparty na własnej biografii, *Posada* (Il posto), który otrzymał Nagrodę Włoskiej Krytyki Filmowej w Wenecji. Ten i następny nagrodzony film, *Narzeczeni* (I fidanzati) z 1963 r. – nagroda OCIC w Cannes, ugruntowały pozycję reżysera w świecie filmowym jako kontynuatora neorealizmu - obrazującego z zaangażowaniem życie prostych ludzi i angażującego aktorów nieprofesjonalnych. W 1965 r. Olmi uległ pokusie zrealizowania filmu komercyjnego. Tak powstał *E venne un uomo* (I przyszedł człowiek) – epicka biografia papieża Jana XXIII. Niestety, film nie został dobrze przyjęty i po kilku następnych, także mniej udanych obrazach, takich jak *Fatalny dzień* (Un certo giorno, 1968) Ermanno Olmi wycofał się z produkcji kinowej, pracując przez następnych 10 lat dla telewizji.

Do kin powrócił w wielkim stylu w roku 1978, wraz z filmem uważanym za najlepszy w jego karierze, *Drzewo na saboty* (L'albero degli zoccoli), nagrodzonym Złotą Palmą i Nagrodą Jury Ekumenicznego w Cannes, Cezarem dla najlepszego filmu zagranicznego i Srebrną Nagrodą Stowarzyszenia Francuskich Krytyków Filmowych - opowieścią o kilku wiejskich rodzinach w 19-wiecznej Lombardii. Następnymi sukcesami Olmiego były nagradzane filmy *Lunga vita alla signora* (Niech żyje czcigodna pani! 1987), *La leggenda del santo bevitore* (Legenda o świętym pijaku, 1988). Ostatnie filmy reżysera - *Il mestiere delle armi* (Rzemiosło wojenne, 2001), *Cantando dietro i paraventi* (2003), świadczą o znakomitej formie twórczej.

W ciągu swej kariery Ermanno Olmi był wielokrotnie nagradzany za całokształt twórczości. W 1982 roku otrzymał Europejską Nagrodę Davida di Donatello, w 1992 Nagrodę Luchino Viscontiego i specjalną nagrodę w Montrealu, a w 2004 roku honorowego Lamparta w Locarno.

Wybrana filmografia:

- 1958 *Il tempo si è fermato* (Time Stood Still)
- 1961 *Posada* (Il posto)
- 1963 *Narzeczeni* (I fidanzati)
- 1965 *E venne un uomo* (I przyszedł człowiek)
- 1968 *Fatalny dzień* (Un certo giorno)
- 1978 *Drzewo na saboty* (L'albero degli zoccoli)
- 1987 *Lunga vita alla signora* (Niech żyje czcigodna pani!)
- 1988 *Legenda o świętym pijaku* (La leggenda del santo bevitore)
- 1993 *Il segreto del bosco vecchio* (Tajemnica starego lasu)
- 2001 *Il mestiere delle armi* (Rzemiosło wojenne)
- 2003 *Cantando dietro i paraventi* (Singing Behind Screens)

Abbas Kiarostami

Ur. w Teheranie w 1940 r. Reżyser, fotograf, rysownik. Zaczął się interesować sztuką już w bardzo młodym wieku. Kiedy miał 18 lat opuścił dom, aby móc studiować malarstwo. Między 1960 a 1968 r. tworzył czołówki filmów np. słynnego filmu *Gheysar* Masauda Kimiai'ego. Kiedy pracował w policji jako urzędnik, rozpoczął studia na Akademii Sztuk Pięknych. W 1969 r. razem z przyjacielem założył wydział filmowy w Instytucie Rozwoju Intelktualnego Dzieci i Młodzieży. Wydział ten w przyszłości miał się stać jednym z najbardziej prestiżowych studiów w Iranie. Właśnie tam powstały dzieła takich reżyserów, jak Amir Naderi, Bahram Beyzai, Dariush Mehrjui, Ebrahim Forozesh. Od debiutu w 1970 r. Kiarostami wyreżyserował wiele filmów, zarówno krótkometrażowych, jak i fabularnych. Twórczość tego filmowca odzwierciedla jego zainteresowanie prostym człowiekiem i fascynację włoskim neorealizmem. Kiarostami podejmuje tematy, które odnoszą się do przemijalności ludzkiej egzystencji. Unika dosłownych sugestii i jednoznacznych odpowiedzi, w zamian proponując aluzje i niedopowiedzenia. Kiarostami często pracuje z aktorami - amatorami, na ogół w plenerze. Kiarostami był członkiem jury wielu festiwali filmowych, np. w Locarno (1990), w Cannes (1993), Wenecji (1995) i San Sebastian (1996). W 1997 r. otrzymał Złotą Palmę za *Smak wiśni*. Także w Cannes otrzymał Nagrodę Rosselliniego (1992), natomiast UNESCO nagrodziło go w 1997 r. Medalem Felliniego.

Wybrana filmografia:

1970 - Nan va koutchek / The Bread and Alley (kr.m.)

1972 - Ghasr-e Jahan Nama / Jahan Nama Palace (dok., kr.m.)

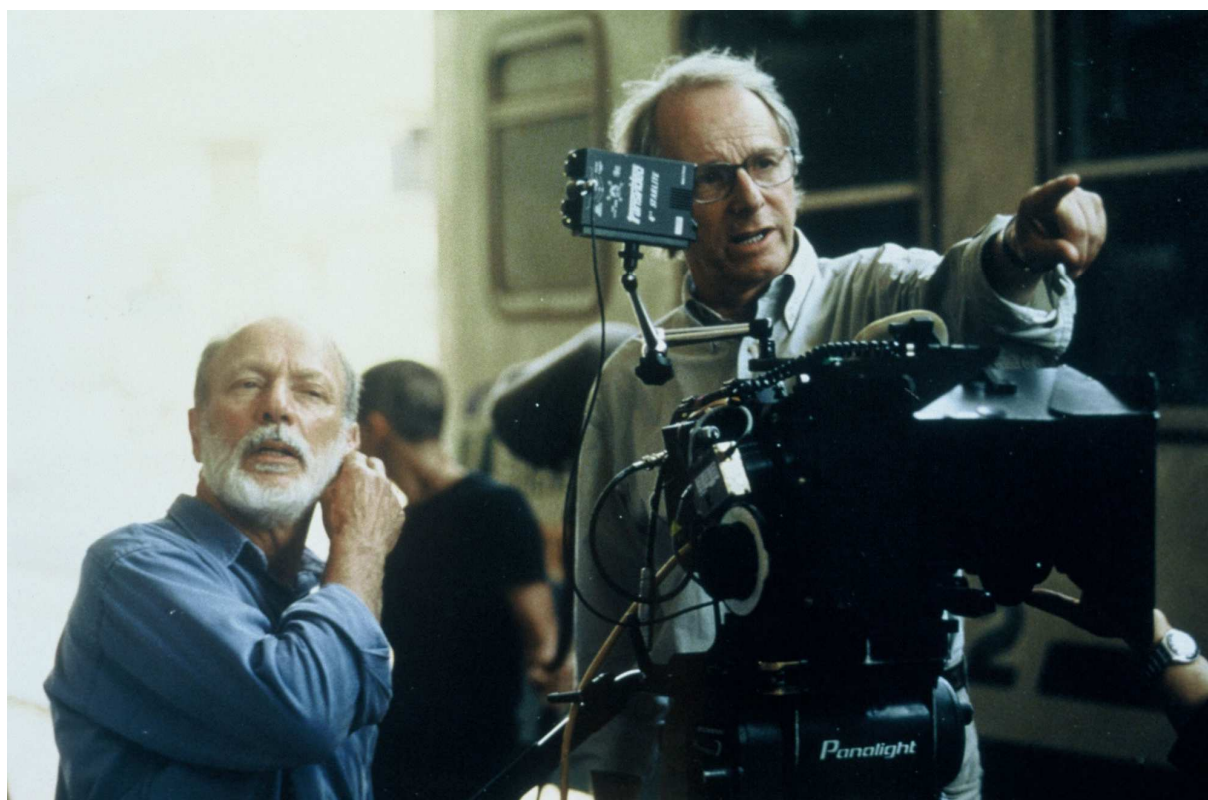
1973 - Tadjrobeh / The Experience (kr.m.)

1974 - Mosafer / The Traveller (kr.m.)

1975 - Man ham Mitoumam / So I Can (kr.m.)

1976 - Rang-ha / The Colours (kr.m.)

1977 - Gozaresh / The Report
 1978 - Rah-e hal-e yek / Solution No. 1 (kr.m.)
 1979 - Ghazieh-e shekl-e aval, ghazieh-e shekl-e dovom / First Case, Second Case (dok.)
 1980 - Behdasht-e dandan / Dental Hygiene (kr.m.)
 1981 - Be tartib va bedoun-e tartib / Orderly or Unorderly (kr.m.)
 1982 - Hamsorayan / The Chorus (kr.m.)
 1983 - Hamshahri / Fellow Citizen (dok., kr.m.)
 1984 - Avaliha / First Graders (dok.)
 1987 - Gdzie jest dom mojego przyjaciela? / Khane-ye doost kojast? / Where Is the Friend's Home?
 1989 - Mashgh-e shab / Homework (dok.)
 1990 - Zbliżenie / Close- up / Nema-ye nazdik
 1991 - A życie trwa dalej / Zendegi edameh darad / And Life Goes On
 1994 - Przez gaj oliwny / Zir-e darakhtan-e zeytun / Through the Olive Trees
 1995 - A propos de Nice (la suite) (reżyseria jednego z epizodów)
 1995 - Bracia Lumiere i spółka / Lumiere et compagnie (reżyseria jednego z epizodów)
 1997 - Tavalod-e Nur / Birth of Light (kr.m.)
 1997 - Smak wiśni / Ta'm-e guilass / Taste of Cherry
 1999 - Uniesie nas wiatr / Bad ma ra khahad bord / The Wind will Carry Us
 2001 - A.B.C. Africa (dok.)
 2002 – Ten
 2003 – Five
 2004 – 10 on Ten

Ken Loach

Ur. w 1936 r. w Warwickshire w Wielkiej Brytanii w rodzinie robotniczej. Przez dwa lata pracował w Royal Air Force, po czym zaczął studia w Oxfordzie na wydziale prawa, gdzie

silnie zaangażował się w teatr. Najpierw był aktorem, by z czasem zająć się reżyserią. Zaczynał jako asystent w Northampton Repetory Theatre, a od 1963 r. pracował jako asystent realizatora w BBC, gdzie począwszy od 1964 zrealizował kilkadziesiąt sztuk telewizyjnych, programów publicystycznych i dokumentów. W 1965 otrzymał tytuł najlepszego reżysera telewizyjnego. W 1967 r. debiutował filmem fabularnym *Czekając na życie*. Jego pierwszym sukcesem był drugi film, *Kes* (1969), wzruszającą opowieść o szkolnym nieudaczniku z górniczego miasteczka na północy Anglii. Film był prześląknięty społecznym realizmem, który stał się obok antythacherowskiego nastawienia, wizytówką Loacha, który chciał zainspirować ludzi do głębokiej społeczno-ekonomicznej przemiany. Kolejnym filmem, *Życie rodzinne* (1972), Loach potwierdził spektrum tematów, jakie będą towarzyszyły jego całej twórczości. Jako zdeklarowany marksista kładzie w niej szczególnie nacisk na znaczenie stosunków klasowych w walce politycznej. W jego filmach nieustannie pojawia się motyw niesprawiedliwości społecznej i ograniczenia wolności osobistej jednostki, a jego bohaterami są najczęściej ludzie spychani na margines, prowincjonalna klasa robotnicza, słabi i przegrani. W podobnym tonie utrzymane są kolejne filmy Loacha: *Riff Raff* (1991), *Wiatr w oczy* (1993), *Biedroneczko, biedroneczko* (1994), *My name is Joe* (1998). Uniwersalność swoich przekonań próbował Loach przekazać w filmach *Ziemia i wolność* (1995), *Pieśń Carli* (1998), *Bread and Roses* (2001), których akcję przeniósł z Wielkiej Brytanii do Hiszpanii ogarniętej rewolucją, do Nikaragui, rządzonej przez skrajną prawicę czy w środowisko meksykańskich emigrantów w Los Angeles.

Kojarzony z angielską szkołą Free Cinema, Loach połączył w swoich filmach wpływy włoskiego neorealizmu (filmowanie w plenerach, aktorzy - amatorzy) i francuskiej Nowej Fali (sposób obrazowania, narracja). Sam reżyser przyznaje, że celem jego twórczości jest ukazanie lewicy jej własnych idei i doświadczeń. Zależy mu na tym, aby jego filmy były prawdziwe, a polityka nie przysłaniała indywidualnych problemów ludzi.

Wybrana filmografia (filmy fabularne):

1967 *Czekając na życie* / *Poor Cow*
1969 *Kes*
1971 *Życie rodzinne* / *Family Life*
1979 *Black Jack*
1982 *Looks and Smiles*
1986 *Ojczyzna* / *Fatherland*
1990 *Tajna placówka* / *Hidden Agenda*
1991 *Riff Raff*
1993 *Wiatr w oczy* / *Raining Stones*
1994 *Biedroneczko, biedroneczko* / *Ladybird, Ladybird*
1995 *Ziemia i wolność* / *Land and Freedom*
1996 *Pieśń Carli* / *Carla's Song*
1998 *My Name is Joe*
2000 *Bread and Roses*
2001 *The Navigators*
2002 *Sweet Sixteen*
2002 *11'09'01 – (segment “September 11”)*
2003 *Ae Fond Kiss*
2005 *Tickets* (współreż. Abbas Kiarostami, Ermanno Olmi)